

[Henry Christensen.]

vi skal have brudt. Det er dette, det ærede medlem hr. Baunsgaard siger mange fornuftige ord om ved andre lejligheder; men her har han øjensynlig bragt sig i den situation, at det gode, som han gerne vil gøre, det gør han ikke, men det onde, som han ikke vil, det skal han.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker udvalgsflertallets ordførere for deres indstilling om det foreliggende lovforslag, herunder det af mindretallet nu stillede ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Lorentzen valgte den faktisk eneste brugelige form for forsvar for sit standpunkt set fra et venstresynspunkt, den halvhumoristiske form. Ordene sagde ja, smilet sagde halvvejs nej. Jeg komplimenterer det ærede medlem for den fint valgte form, men jeg må jo tilføje, at det ærede medlem hr. Henry Christensen i nogen grad ødelagde det gode indtryk.

Fra det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen fremkom der forskellige indvendinger, som jeg måske kan tilføje et par ord om.

Lad mig allerførst sige, at adskillige funktionærgrupper har arbejdsløhedskasser. Der er ikke tale om et enten-eller. Der er tale om en udvidet benyttelse af en bestående rettighed, og jeg ser for mit vedkommende gerne, at de forskellige funktionærgrupper opnår den bedst mulige sociale sikring. Der har i radioen og her og dér i pressen i referat været anført en problemstilling af så forenklet karakter, at den ikke svarer til virkeligheden. Problemstillingen er ikke den, at oppositionen ønsker arbejdsløhedskasser for funktionærer, vi andre ikke. Tværtimod ønsker også vi en sober og saglig løsning af problemet arbejdsløhedskasser for alle, som er interesseret deri.

Der er jo her sket det interessante, at de konservative, som vel ikke i nævneværdig grad har været banebrydere for lønarbejdernes arbejdsløhedskasser, nu forlanger velfærdsstaten gennemført for funktionærernes vedkommende, og det skal ske omgående. Det betyder forhåbentlig, at den samme glædelige iver for sociale forbedringer må gøre sig gældende fremover også på andre områder.

Oppositionen fastholder sit forslag om,

at arbejdsløhedslovens § 7, stk. 1, 2. punktum skal udgå. Kontrol og ansvar skal indskrænkes for det såre vigtige område: anerkendelse af arbejdsløhedskasser. Forslaget går, som jeg udtalte ved første behandling, ud på at ophæve såvel arbejdsnævnets ret til indstilling som ministerens parlamentarisk ansvarlige afgørelse. Tjenestemændenes Fællesråd har taget afstand fra dette forslag. Det har ikke skygge af tilslutning fra saglig og kompetent side, og dog opretholdes det her i tinget. Det er en mærkelig aktion.

Til dette forslag kommer nu yderligere et ændringsforslag til lovens § 8. Jeg er desværre nødt til at sige, at det i nogen grad er præget af sjusk og tilfældighed. I forslaget står der, at arbejdsministeren kan handle i undtagelsestilfælde. Det må dog være meningen, at der skal stå socialministeren, ellers er der overhovedet ikke logisk sammenhæng i loven. Ændringsforslaget kan overhovedet ikke gennemføres med fornuft, medmindre der stilles et underændringsforslag, der indfører den sagligt korrekte benævnelse.

Hvad vil det sige, at en arbejdsløhedskasse skal have mindst 500 medlemmer for at opnå statslig anerkendelse? Tallet 500 er af vilkårlig karakter. Naturligvis kan en bundgrænse diskuteres, men man kan dog ikke improvisere et sådant tal, uden at de interesserede parter, herunder arbejdsnævnet, har haft lejlighed til at udtale sig.

Man foreslår endvidere, at en kasse skal have mindst 100 medlemmer for at bevare anerkendelsen. Det betyder f. eks., at forgylderfagets kasse, en meget gammel kasse, der lægger stor vægt på at bevare sin selvstændighed, mister sin anerkendelse, idet den kun har 96 medlemmer. Det tager sig ud som en mindre god vittighed, at guld-snorene skulle ønske at slå forgylderne ud. Er det virkelig meningen, at funktionærerne vil markere deres krav om social sikring ved at stille gamle håndværkerfag uden for døren, eller rettere så at sige med dags varsel at smide dem udenfor? Artisterne, som har 116 medlemmer, vil komme i farezonen. Det kneb i sin tid stærkt at nå op over de 100. Er det virkelig nødvendigt for at skaffe en arbejdsløhedskasse til visse funktionærgrupper at bringe de gamle artister til fald? Vi skal ikke tilstræbe små